վասն Հայոց միայն ուխտ դրեն։ Հայք՝ եթէ այդպէս իցէ ո՞ր գիտուք զհրաման Արքային, թէ ժամանակ առ ժամանակ 'ի պատահիլ խռովութեանց հակառակ իմաստիւք հրաման տուեալ են, այլ փարեսցին ըստ հրովարտակացն զոր 'ի սոյն նուագի ետու երկուց ազգաց. զի եթէ մի են հրովարտակք երկոցունց, աւելորդ են այդպիսի բանք, և ոչ գտանեն տեղի 'ի լսելիս մեր. զի զոր ինչ կատարեն Յոյնք ըստ օրինաց իւրեանց, զնոյն և Հայք կատարեսցեն։ Զանձրացուցիք զմեզ ասէ, զի չնչասպառ պարտասեցաք, այլ բանք ձեր ոչ սպառեցան։ Հեռացան փոքր ինչ Հայք և Յոյնք, Դատաւորն և Մուվէլլայն սկսան խորհիլ, ապա կոչեալ զՅոյնս խօսեցաւ յունկանէ, և յորդորէր զՀայս հնազանդիլ։ Սակայն Հայք ասացին, ոչ ինչ օգտին աղաչանք, զի այս հրաման Արքային է և գործ ազգային, մեք իբրեւ Երեսփոխանք նոցին, զոր ինչ պարտն է զայն խօսիմք, և ոչ երբէք բաժանիմք 'ի բաժանորդ բառէն. եթէ կատարէք ըստ հրամանի Արքային՝ բարի՝ եւ եթէ ոչ՝ որպէս գիտէք այնպէս արարէք։ Ապա ասէ ցՆուրի Էֆէնտի, սոքա երկոքեան չունին տալ երբէք հաճութիւն, ելեալ կարգադրեսցուք, եթէ հաճին՝ բարի, իսկ եթէ ոչ՝ ինքեանք գիտասցեն։ Եւ եկեալ առաջի խորանին Հայոց, խօսէր ընդ նոսա բարկութեամբ, և 'ի չտալ նոցա տեղի չողոքորդ բանից նորին, կոչեաց առ ինքն զԳէորգ Պատուռ, և սկսան կագել ընդ միմեանս վասն բառնալոյ անտի ըզպատկերս Յունաց եւ կախելոյ կանթեղս յԱյրն։ Եւ զկնի բանից և վիճմանց՝ իջին ամենեքեան յԱյրն. յայնժամ ասէ Դատաւորն՝ ահա ետու ձեզ հրաման կախելոյ զտասն կանթեղս, զի բաժանորդ էք ընդ Յունաց, զչորսն 'ի վերայ Ծննդեան տեղւոյն եւ զվեցն յառաստաղէ Այրին 'ի պատշաճաւոր տեղիս, և յաղաղակելն Հայոց թէ անմարթ է մեզ պակաս ինչ ունիլ՝ քան զոր ունին Յոյնք, Դատաւորն մեղմով աղաչէր զնոսա շատանալ նոքօք, ապա հարեալ բեւեռս կախեցին զչորս կանթեղս 'ի վերայ Ծննդեան տեղւոյն 'ի փառս մանկացելոյն Յիսուսի և 'ի պատիւ ազգին Հայոց։

Իբրեւ կամեցան կախել զմի կանթեղ 'ի վերայ աստիճանաց հիւսիսային դրան, ընդդէմ կացեալ Լատինաց ա-